

Arrest

**nr. 129 271 van 12 september 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 15 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 november 2013 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van DIB Saber, die de Belgische nationaliteit heeft.

1.2. Op 15 mei 2014 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is in Nederland veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 17.06.2004 veroordeeld door de meervoudige strafkamer van de Arrondissementsrechtbank van Amsterdam, tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 17 maanden wegens eenvoudige en zware mishandeling; diefstal met geweld en vernieling.

Betrokkene werd op 21.02.2005 veroordeeld door de Rechtbank van Amsterdam, tot 12 dagen gevangenisstraf en een geldboete wegens opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan de ander toebehoort beschadigen; bedreiging. Omwille van deze reden werd betrokkene op 22.02.2005 ongewenst verklaard in Nederland, en voor onbepaalde tijd gesignaleerd in het 815.

Betrokkene is in België veroordeeld voor volgende feiten:

Betrokkene werd op 04.05.2011 bij verstek veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen, tot een gevangenisstraf van 4 maanden en een geldboete wegens diefstal. Betrokkene werd op 26.09.2012 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Kortrijk tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel voor 3 jaar.

Uit de aard, de ernst de recentheid en het recidivisme van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Het familiale en persoonlijke belang van betrokkene is hier dan ook ondergeschikt aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Gezien de duidelijke bepalingen van artikel 43 van de wet van 15.12.1980, wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De voorwaarden voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 werden niet nagekeken. Deze beslissing belet Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag deze voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan: "Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 62 bepaalt het volgende: "De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed." Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, RACE. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993). Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: "Artikel 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd. Artikel 3: de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn." De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr. Etr. 1996, 249). Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden. Verzoeker vordert dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig. De beslissing vermeldt geen enkel concrete feitelijke overweging. Inzonderheid is de reden van de beslissing correctionele veroordelingen in Nederland 2004-2005 en correctionele veroordelingen in België 2011-2012. De datum zelf van de feiten DATEERT RUIM VAN VOOR DE VONNISSEN!!! De datum waarop de feiten werden gepleegd werd niet nagegaan door de DVZ!!! Naast het feit dat

voormelde motivering uiterst summier is, staat het als een paal boven water dat de dienst vreemdelingenzaken niet de moeite heeft genomen om het dossier te onderzoeken en om na te gaan welke de concrete feiten zijn welke door verzoeker werden gepleegd, welke de concrete veroordeling was om deze dan te toetsen aan de uitzondering voorzien in artikel 43. De DVZ spreekt van "de aard. recidive karakter, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten waaruit blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde". Verder motiveert zij op geen enkele wijze welke de "aard" is van de feiten, welke de feiten zijn, eds. Het DVZ deed terzake duidelijk geen enkel onderzoek naar welke concrete feiten door verzoeker werden gepleegd. Verzoeker heeft 2x kledij gestolen in België en pleegde diefstal met vrienden allen onder invloed van alcohol in Nederland. Ook wordt de ernst van de feiten geenszins gemotiveerd, laat staan dat dit onderzocht werd door de DVZ. De DVZ verwijst louter naar de algemene alomvattende wetsartikelen op basis van dewelke verzoeker werd veroordeeld. Deze duiden uiteraard niet in concreto de ernst van de feiten. Ook de recentheid in de tijd werd geenszins onderzocht, waar de DVZ niet eens vermeldt op welke datum de feiten werden gepleegd (enkel de veel later data van veroordeling worden vermeld!!!). Mocht de DVZ het tijdstip van de feiten hebben nagegaan, dan kon zij enkel besluiten dat verzoeker sinds zeer geruime tijd niet meer in aanmerking is gekomen met de Politie en het gerecht. De DVZ diende uiteraard minstens het tijdstip van de feiten na te gaan en welke concrete feiten werden gepleegd, vooraleer haar beslissing te nemen. Dit deed de DVZ duidelijk niet, waar terzake geen enkele motivering in haar beslissing wordt gegeven. Of in concreto voldaan is aan de uitzondering voorzien in artikel 43 van wet van 15.12.1980 en de perken die in ditzelfde artikel worden gesteld werd door de DVZ niet nagegaan, alvast niet gemotiveerd in haar beslissing. Artikel 43 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorziet: (...). Dit is juist was de DVZ doet: zij verwijst louter naar een veroordeling om te stellen dat er sprake is van een bedreiging van de openbare orde. Dit kan uiteraard niet en is zelfs in strijd met de inhoud zelf van artikel 43 2°: het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling vormt op zichzelf geen voldoende motivering voor een weigeringsbeslissing!! De Dienst Vreemdelingenzaken achtte het niet nodig om de concrete feiten en de concrete data van de feiten te onderzoeken, teneinde na te gaan of aan de uitzonderingssituatie en de perk zoals voorzien in artikel 43 2° in concreto voldaan is en nam blijkbaar genoegen met een typeformulering zonder nader onderzoek. De motivering van de DVZ is blijkbaar de volgende: Er is een veroordeling dus is er automatisch sprake van een bedreiging voor de openbare orde. Indien de DVZ had nagegaan welke de concrete feiten en tijdstip van de feiten was, is het duidelijk dat zij geenszins een weigeringsbeslissing kon nemen: het 2x stelen van kledij zo'n 2 jaar geleden kan geenszins als een feit worden gekwalificeerd dat toelaat een weigeringsbeslissing te nemen om redenen van openbare orde en veiligheid. Verder volgens de motivering van de DVZ zouden de feiten recent zijn: "de recentheid". De DVZ deed blijkbaar ook al geen onderzoek naar de datum zelf van de feiten. Zij vermeldt louter de datum van de veroordelingen. Ook hieruit valt duidelijk af te leiden dat de DVZ geen onderzoek in concreto heeft gedaan wanneer de feiten werden gepleegd. De feiten zijn niet van recent. Verder wordt door de DVZ geenszins vermeld dat verzoeker vader is van een zoontje geboren op 24.8.2012. Ook motiveert de DVZ geenszins dat verzoeker sinds 4 jaar een duurzame relatie heeft met mevrouw Tatiana Elsje HENDRYCKX van Belgische nationaliteit met wie hij samenwoont te Ieperstraat in Staden en zij samen een zoontje hebben. Verder motiveert de DVZ ook niet dat verzoeker sinds geruime tijd op geen enkele wijze meer in aanraking is gekomen met de Politie en het Gerecht. Tenslotte wordt niet vermeld dat verzoeker ondertussen werkte. Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er geen enkele motivering wordt gegeven in welke zin voldaan is aan artikel 43 en de perk voorzien in 2° lid. De beslissing is slechts gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording zonder de concrete situatie na te gaan of enig ernstig onderzoek!! De Dienst Vreemdelingenzaken diende minstens te preciseren welke concrete persoonlijke gedraging in hoofde van verzoeker in casu haar beslissing rechtvaardigt. De vaststelling dat er een veroordeling is heeft uiteraard niet d'office aanleiding tot een bedreiging van de openbare orde !!!! Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische overwegingen, laat staan feitelijke overwegingen, aan de beslissing ten grondslag liggen. Het is dan ook duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken geenszins de gegevens correct heeft beoordeeld en op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is gekomen. Dient benadrukt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen woord rept over welke de precieze feiten zijn en welke de datum is van de feiten. De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. Hoe dan ook gaat de dienst vreemdelingenzaken gaat duidelijk voorbij aan de concrete

gegevens van huidige zaak, waaruit duidelijk blijkt dat er in casu niet voldaan is aan de uitzonderingssituatie zoals voorzien in artikel 43 2°. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen. Gelet op het uiterst summier karakter van de motivering en de ontstentenis van directe band met het concrete dossier van verzoeker, schendt de bestreden beslissing wel degelijk de motiveringsplicht zoals vastgelegd voorzien (i) in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en (iii) als beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.1.2. De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing summier is. Er zou geen enkele concrete feitelijke overweging zijn gemaakt. Evenmin zou de gemachtigde nagegaan zijn op welk moment de feiten werden gepleegd.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de vele veroordeling die de verzoekende partij al heeft opgelopen, motief dat zij niet betwist. Daarbij wees de gemachtigde erop dat de verzoekende partij reeds tweemaal in Nederland werd veroordeeld en ook tweemaal in België. De gemachtigde gaf tevens een duidelijk overzicht van deze veroordelingen, meer bepaald werd de datum van de veroordeling, de rechtbank, de strafmaat en de feiten waarvoor zij werd veroordeeld opgesomd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij aanvoert werd wel degelijk een weergave gegeven van de concrete feiten en de concrete veroordeling.

Verzoekende partij haar betoog dat de bestreden beslissing summier is, kan dan ook niet overtuigen. De verzoekende partij werd reeds voor de volgende zaken veroordeeld:

- op 17 juni 2004 tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 17 maanden wegens eenvoudige en zware mishandeling; diefstal met geweld en vernieling.
- op 21 februari 2005 tot een gevangenisstraf van 12 dagen en een geldboete wegens opzettelijk en wederrechtelijk enig goed dat geheel of ten dele aan de ander toebehoort beschadigen; bedreiging.
- op 4 mei 2011 tot een gevangenisstraf van 4 maanden met een geldboete wegens diefstal.
- op 26 september 2012 tot een gevangenisstraf van 15 maanden met probatie-uitstel voor drie jaar.

Daarenboven bevinden zich in het administratief dossier “administratieve verslagen vreemdelingencontrole” waaruit blijkt dat de verzoekende partij reeds meermaals een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend nadat zij op heterdaad werd betrapt tijdens een diefstal. Verzoekende partij haar betoog dat zij “2x kledij gestolen (hebben) in België en diefstal (gepleegd hebben) met vrienden allen onder invloed van alcohol in Nederland” klemmt dus met het administratief dossier. Verzoekende partij poogt haar gedrag te minimaliseren, maar dit is volledig in strijd met wat blijkt uit het administratief dossier.

Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij op 26 september 2012 niet zomaar werd veroordeeld wegens diefstal, doch wegens diefstal met geweld of bedreiging, onder twee van de artikel 471 van het Strafwetboek vermelde omstandigheden, door twee of meer personen, met behulp van een voertuig of enig ander al dan niet met motor aangedreven tuig om de diefstal te vergemakkelijken of de vlucht te verzekeren, met wapens of erop gelijkende voorwerpen.

Het betoog dat zij sinds geruime tijd niet meer in contact is gekomen met de politie is evenmin dienstig daar de laatste veroordeling dateert van 26 september 2012, zijnde nauwelijks twee jaar geleden. Deze veroordeling werd niet op kennelijk onredelijke wijze beschouwd als zijnde recent.

Verzoeker geeft verder aan dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt wanneer de feiten zijn gepleegd. Er dient evenwel te worden aangenomen dat het in het kader van de formele motiveringsplicht volstaat waar verweerder wijst op de recentheid van de feiten, zonder dat dit nader wordt gepreciseerd. Deze motivering in de beslissing volstaat immers opdat verzoeker op nuttige wijze in rechte kan opkomen tegen de motivering van de bestreden beslissing, te meer nu hij zelf kennis heeft van de datum waarop hij de feiten pleegde. De Raad wijst er in dit verband op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht inderdaad niet zo ver gaat dat een overheid de motieven van de motieven van een beslissing zou moeten geven (RvS 18 september 2009, nr. 196.182).

Gelet op de motivering waarin op concrete wijze de door verzoeker gepleegde feiten worden weergegeven, en waarbij ook de voor deze feiten opgelegde strafmaat wordt vermeld, kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing enkel een "typeformulering" betreft. Ten overvloede dient bovendien geduid te worden dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Er kan verder evenmin worden ingezien dat verweerder diende te motiveren dat verzoeker "sinds geruime tijd op geen enkele wijze meer in aanraking is gekomen met de Politie en het Gerecht", wanneer verweerder nu net van oordeel is dat de gepleegde feiten nog als recent dienen te worden aangemerkt.

In tegenstrijd met hetgeen verzoekende partij poogt voor te houden, heeft de gemachtigde niet enkel verwezen naar de verschillende veroordeling, doch werd daarbij ook gewezen op de verschillende misdrijven waaraan zij zich schuldig heeft gemaakt. Een schending van artikel 43 Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij vervolgt haar betoog door de stelling dat de gemachtigde ten onrechte niet heeft vermeld dat zij vader is geworden van een zoontje. Evenmin werd verwezen naar de relatie die zij heeft met mevr. Tatiana H. sinds vier jaar.

De Raad verwijst andermaal naar de deugdelijke motivering van de bestreden beslissing waarin de gemachtigde motiveerde dat het familiale en persoonlijke belang ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde. Gelet op het voormelde diende de gemachtigde geenszins nog te motiveren omtrent het familieleven van verzoekende partij. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekende partij geheel in gebreke blijft om te bewijzen dat zij al vier jaar een relatie heeft met mevr. H. De verklaring wettelijke samenwoning dateert immers van 6 augustus 2013.

De gemachtigde diende evenmin te motiveren omtrent de aangevoerde tewerkstelling van verzoekende partij, te meer omdat uit de aanvraag die zij op 19 november 2013 indiende niet blijkt dat zij tewerkgesteld zou zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker verwijt verweerder geen voldoende onderzoek te hebben gevoerd naar de concrete feiten die hij pleegde, naar de concrete veroordelingen voor deze feiten en naar de ernst van deze feiten. Zoals reeds blijkt uit voorgaande bespreking van het middel, blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat wel degelijk de concrete aard en ernst van de feiten worden weergegeven en tevens de strafmaat waartoe verzoeker werd veroordeeld. In de mate dat verzoeker nog een precisering aanbrengt die als dusdanig niet wordt vermeld in de bestreden beslissing, in de zin dat het diefstal van kledij betreft, werd er verder reeds op gewezen dat niet blijkt op welke wijze dit gegeven relevant is en tot gevolg heeft dat de bestreden beslissing steunt op foutieve of kennelijk onredelijke gronden. Er blijkt dan ook niet dat enig verder onderzoek hiertoe vereist was. Ook waar verzoeker stelt dat de recentheid in tijd van de gepleegde feiten niet werd onderzocht, verwijst de Raad naar hetgeen hierboven reeds werd

gesteld dat verzoeker door erop te wijzen dat deze dateren van twee jaar geleden de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt dat deze feiten nog als recent kunnen worden aangemerkt. Er blijkt dan ook evenmin dat enig verder onderzoek zich op dit punt opdrong. Verzoeker betoogt op algemene wijze dat geen voldoende onderzoek werd gevoerd naar de concrete door hem gepleegde feiten en dat verweerder zich beperkt tot een typemotivering waarbij uit een veroordeling automatisch wordt besloten dat er sprake is van een bedreiging voor de openbare orde. Dit laatste gegeven vindt evenwel, zoals reeds gesteld, geen steun in de motivering van de bestreden beslissing en verzoeker blijft in gebreke te duiden welk verder onderzoek door verweerder had kunnen leiden tot een andere beoordeling in de bestreden beslissing.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 52 van de Vreemdelingenwet, dringt de vaststelling zich op dat deze bepaling betrekking heeft op de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing betreft evenwel een beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris. Enige verdere toelichting ontbreekt ook over de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou hebben geschonden. Dit onderdeel van het middel is dan ook niet ontvankelijk.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan: *“Schending van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit beginsel is een bijzondere toepassing van het redelijkheidsbeginsel, dat nochtans een cruciaal algemeen beginsel van behoorlijk bestuur is. Meer specifiek dient de overheid bij de afweging van de betrokken belangen, haar beslissing in alle redelijkheid nemen. Uit het uiterst beknopte motiverend gedeelte van de kwestieuze beslissing blijkt ten overvloede dat de Dienst Vreemdelingenzaken louter mechanisch is te werk gegaan. Dit is allerm minst redelijk. Bovendien zijn de gevolgen van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken totaal niet in verhouding met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen. Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat verzoeker weggerukt wordt zijn omgeving waar hij zijn sociaal en psychologisch evenwicht vindt. Een terugkeer zou duidelijk onherstelbare schade voor verzoeker impliceren en zijn ganse gezinsleven kapot maken. Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst, waar hij niet opgroeide en waarmee hij dan ook geen enkele binding heeft, overdreven is en totaal buiten verhouding staat. Een terugkeer zou een abrupt einde stellen aan zijn gezinsleven en zijn werk. Hij zou zijn partner en zoontje dienen te verlaten, wat in geen geval te verantwoorden valt. De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zulke ernst dat van enige proportionaliteit met ene hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.”*

2.2.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel kan enkel worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om – in de uitoefening van zijn wettigheidsstoezicht – zijn oordeel over de gepastheid van een administratieve beslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641). In het kader van de bespreking van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. In zoverre verzoeker opnieuw aangeeft dat verweerder louter mechanisch te werk zou zijn gegaan en dat dit kennelijk onredelijk is, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker betoogt verder dat de gevolgen die de bestreden beslissing voor hem inhoudt niet in verhouding zijn met het voordeel dat deze beslissing de Belgische staat eventueel zou opleveren, waarbij hij erop wijst dat hij zal worden gescheiden van zijn partner en zoontje, dat hij in België zijn sociaal en psychologisch evenwicht heeft en dat hij niet opgroeide in zijn land van herkomst en er dan ook geen enkele binding mee heeft. Wat deze laatste twee elementen betreft, beperkt verzoeker zich evenwel tot algemene stellingen die op geen enkele wijze concreet worden gemaakt. Waar hij er verder op wijst dat hij een partner en kind in België heeft, toont hij met zijn uiteenzetting nog niet aan dat verweerder in de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt is aan de belangen van de Belgische samenleving en waarbij werd vastgesteld dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zoals ook blijkt uit de bespreking van het derde middel wordt verder niet aangetoond dat het gezinsleven niet in het land van herkomst van

verzoeker of elders kan worden verdergezet, zodat een scheiding van de gezinsleden niet onvermijdelijk lijkt. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt bijgevolg niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan: *“Schending van artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955, Artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden voorziet in een recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven. Verzoeker vordert op grond van een schending van de artikelen 8 EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag. Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden: ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn met het nagestreefde wettelijke doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755). Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenmelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privé- en gezinsleven van verzoekster. De partner en zoontje van verzoeker, met wie verzoeker samenwoont, wonen legaal in België en zijn Belg!! Ook is verzoeker een sociaal leven gestart in België, zijn vrienden wonen in België, hij integreerde zich in België, werkt in België... Verzoeker heeft een zeer duurzame binding ontwikkeld met België. Verder wenst verzoeker er op te wijzen dat het begrip 'privéleven' ook nog het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan er dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis-vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privéleven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing. De beslissing maakt dan ook een inmenging uit in de privésfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van zijn levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 8 van het EVRM schendt.”*

2.3.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In de mate dat verzoeker een privéleven in België inroept, nu hij een sociaal leven en een vrienden- en kennissenkring in België heeft uitgebouwd, hij hier is geïntegreerd, zijn psychologisch en sociaal evenwicht in België heeft gevonden en een duurzame binding met België heeft ontwikkeld, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot algemene stellingnames die op geen enkele wijze aan de hand van concrete elementen of stukken worden onderbouwd. Verzoeker blijft in gebreke een concreet privéleven in België dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Verzoeker wijst verder op een gezinsleven in België met zijn partner en zoon. Hij blijft vervolgens evenwel in gebreke om de wijze te duiden waarop de bestreden beslissing dit gezinsleven heeft geschonden.

De Raad wijst er verder op dat verzoeker vraagt om een eerste toelating tot verblijf. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van

artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker verwijst naar zijn gezinsleven met zijn partner en kind, merkt de Raad op dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting kan afgeleid worden voor een Staat om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996 nr. 23218/94, GUL/Zwitserland). In casu werd de bestreden beslissing tevens gesteund op het feit dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, waarbij er wel degelijk een afweging werd gemaakt tussen verzoekers private en familiale belangen en het algemene belang. Verzoeker weerlegt de motivering in de bestreden beslissing dat hij kan worden geacht een actueel, werkelijk en voldoende ernstig gevaar te vormen voor de openbare orde niet en toont niet aan dat het als kennelijk onredelijk dient te worden beschouwd waar vervolgens wordt geoordeeld dat het algemene belang zwaarder doorweegt dan het gezinsleven van verzoeker.

Bovendien toont verzoeker niet aan dat er hinderpalen bestaan voor het uitbouwen van een gezinsleven elders dan in België.

In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan: *"Schending van artikel 43, 2° van de Wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Dit artikel voorziet: (...). In casu wordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 43, 2° niet voldaan, zodat de beslissing dient te worden vernietigd. De in artikel 43 voorziene uitzondering kon NIET worden toegepast in casu. Mocht de dienst vreemdelingenzaken de concrete gegevens in casu hebben onderzocht kon zij onmogelijk de kwestieuze beslissing hebben genomen. Evenwel ging de Dienst Vreemdelingenzaken volledig voorbij het feit dat artikel 43 een 2° paragraaf heeft en aan de concrete gegevens van onderhavige zaak. In casu kon duidelijk geen weigeringsbeslissing worden genomen bij toepassing van artikel 43, 2°. Aan de perk 2° is in casu niet voldaan. De DVZ heeft deze perk zelf niet onderzocht. Alvast blijkt niet uit haar beslissing dat zij deze perk heeft onderzocht. De dienst vreemdelingenzaken deed niet de moeite om na te gaan of voldaan werd aan de perk voorzien in 2° door een concreet onderzoek van de feiten, datum van de feiten, eds. Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing flagrant artikel 43, 2°schendt."*

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen zijn betoog herneemt zoals reeds uiteengezet in het kader van zijn eerste middel. Er kan wat dit middel betreft worden verwezen naar de bespreking dit eerste middel.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak

gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf september tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. L. JANS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JANS

M. MILOJKOWIC